

Ἐξοδος κεφ. 14-17
Ἀριθμοί κεφ. 11· 13-14

Ὁ γογγυσμός τῶν Ἰσραηλιτῶν

Ἡ οἰκογένεια τοῦ κ. Ἀνασασόπουλου θά ἔλεγε κανείς πώς ἔχει ὅλα τά καλά: καλή δουλειά οἱ γονεῖς, δικό τους σπίτι, ὅ,τι χρειάζονται τά παιδιά γιά τό σχολεῖο. Ὅμως μέ τίποτα δέν εἶναι εὐχαριστήμενοι. Ὅλο μουρμουρίζουν: «Ἄν εἴχαμε κι αὐτό», «ἄν μπορούσαμε νά ταξιδέψουμε ἐκεῖ», «ἄν ἡ δουλειά μας ἦταν πιό εὐκόλη...», ὅλη τήν ὥρα γκρίνια.

Ἡ κ. Σμαρώ, ἡ γιαγιά τῆς οἰκογένειας, εἶναι ἡ μόνη πού διαφέρει. Αὐτή εἶναι πάντα μέ ἓνα γλυκό χαμόγελο στό πρόσωπο καί ἓνα «**Δόξα τῷ Θεῷ!**» στά χεῖλη. Τό μικρό τῆς οἰκογένειας, τό Χριστινάκι, χαίρεται πολύ κάθε φορά πού ἡ γιαγιά ἔρχεται ἀπό τό χωριό στήν Ἀθήνα.

Τίς προάλλες πού τή βρῆκε μόνη στή βεράντα, πῆγε δίπλα της καί τή ρώτησε:

- Γιαγιά, τί σημαίνει αὐτό πού εἶπες στόν μπαμπά πρὶν φύγει, «μή γογγύζεις σάν τούς Ἰσραηλιτες στήν ἔρημο, γιά νά μή χάσεις τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ»;

- Ὁ μπαμπάς σου τό κατάλαβε, γιατί ξέρει τήν ἱστορία. Ἄν θέλεις, θά σοῦ τή διηγηθῶ σύντομα καί σέ σένα.

Κάθισε κοντά της τό Χριστινάκι καί ἡ γιαγιά ἄρχισε νά διηγεῖται.

Άγιογραφική διήγηση

Οί Ἰσραηλίτες, παιδί μου, πρὶν πάρα πολλά χρόνια -περίπου 1.500 πρὶν γεννηθεῖ ὁ Χριστός- ζοῦσαν σκλάβοι στὴν Αἴγυπτο γιὰ πάνω ἀπὸ τετρακόσια χρόνια. Ὁ Θεός ὅμως τοὺς λυπήθηκε πού τόσο ὑπέφεραν καὶ **μέ ἀρχηγό τόν προφήτη Μωυσῆ** τοὺς ἔβγαλε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Τοὺς ὑποσχέθηκε ὅτι θά τοὺς χαρίσει μιά πολύ ὀμορφη καὶ πλούσια χώρα, τὴν **Παλαιστίνη**.

Γιὰ νά πραγματοποιηθεῖ αὐτό, δηλαδή νά γλυτώσουν ἑκατομμύρια ἄνθρωποι ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς καὶ νά φτάσουν στὴν Παλαιστίνη περνώντας μιά μεγάλη ἔρημο, δέν ἦταν καθόλου ἀπλό. **Γιὰ τόν Θεό ὅμως δέν ὑπάρχουν δυσκολίες καὶ ἐμπόδια πού νά μὴν μποροῦν νά ξεπεραστοῦν.** Ἔτσι οἱ Ἰσραηλίτες κάθε μέρα, μὰ κάθε μέρα, ἔβλεπαν νά γίνονται μπροστά τους θαύματα μεγάλα.

Ἦταν ὅμως σκληρός καὶ ἀχάριστος λαός. "Ὅλο γκρινίαζαν! Μόλις ἀντίκρισαν μπροστά τους τό πρώτο ἐμπόδιο, τὴ θάλασσα, καὶ πίσω τόν αἰγυπτιακό στρατό νά τοὺς κυνηγáει, ἀντὶ νά ζητήσουν τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ἄρχισαν νά φωνάζουν στόν Μωυσῆ: «Γιατί μᾶς ἔβγαλες ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, γιὰ νά πεθάνουμε ἐδῶ στὴν ἔρημο; Δέν σοῦ λέγαμε νά μᾶς ἀφήσεις δούλους στοὺς Αἰγυπτίους; Καλύτερα θά ἦταν νά μέναμε δούλοι στὴν Αἴγυπτο, παρά νά πεθάνουμε σ' αὐτὴ τὴν ἔρημο!».

Ὁ Μωυσῆς προσπαθοῦσε νά τοὺς καθησυχάσει. Ὁ ἴδιος προσευχήθηκε θερμά καὶ τότε ἔγινε ἓνα καταπληκτικό θαῦμα: **ὁ Θεός ἄνοιξε δρόμο μέσα στὴ θάλασσα!** Πρόσταξε τόν Μωυσῆ νά ὑψώσει τό ραβδί του καὶ ἡ θάλασσα κόπηκε στὰ δύο. Οἱ Ἰσραηλίτες πέρασαν ἀπέναντι χωρὶς νά πάθουν τίποτε! (βλ. «Ἡ Βίβλος», σ. 124-125).

Θά νόμιζε κανεὶς ὅτι αὐτό τό γεγονός θά γινόταν μάθημα γιὰ τοὺς Ἰσραηλίτες. Ὅμως ὄχι! Ἐνῶ εἶδαν πῶς ὁ Θεός τοὺς ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο θαυμαστά, χωρὶς κἂν νά πολεμήσουν, στὴν πρώτη δυσκολία πού συναντοῦσαν περπατώντας στὴν ἔρημο, ἄρχι-

ζαν τὰ παράπονα. Μόλις τούς ἔλειψε γιά λίγο τό νερό, διαμαρτυρήθηκαν: «Τί θά ποιῶμε τώρα; Θά πεθάνουμε ἀπό τή δίψα!». Σάν στοργικός πατέρας ὁ Θεός ἔκανε πόσιμα (=κατάλληλα γιά νά τά πιοῦν) τὰ πικρά νερά μιᾶς λίμνης. Ξεδίψασε ὁλος ὁ λαός (βλ. «*Ἡ Βίβλος*», σ. 128-129).

Λίγες μέρες μετά, τούς τέλειωσαν τὰ τρόφιμα. Πάλι γκρίνια. «Τί μᾶς ἔβγαλες ἀπό τήν Αἴγυπτο, Μωυσῆ; Ἐκεῖ τουλάχιστον εἶχαμε ψωμί νά φᾶμε. Ἐδῶ θά πεθάνουμε ἀπό τήν πείνα!», φώναζαν ἀνανακτισμένοι. Ὁ Θεός καί πάλι φρόντισε στοργικά γιά τήν τροφή τους. Κάθε πρωί πού ἔβγαιναν ἀπό τίς σκηνές τους (βλ. «*Ἡ Βίβλος*», σ. 130-131), ἔβρισκαν τό «μάννα», πού ἦταν πεντανόστιμο, σάν γλυκό ψωμί! Ὅταν πέρασε ὁμως λίγος καιρός, οἱ Ἰσραηλίτες τό βαρέθηκαν τό μάννα καί ἄρχισαν πάλι νά γκρινιάζουν. «Ἐ, θέλουμε καί κρέας. Τίποτε ἄλλο δέν βλέπουμε ἐκτός ἀπό τό μάννα. Ὅλο αὐτό θά τρῶμε;...». Τότε ὁ Θεός τούς ἔστειλε πουλιά ἀπό τόν οὐρανό, τὰ ὀρτύκια, πού πετοῦσαν πολύ χαμηλά κοντά στίς σκηνές τους, γιά νά τά πιάσουν, νά τά ψήσουν καί νά φᾶνε (βλ. «*Ἡ Βίβλος*», σ. 157).

Τό Χριστινάκι ἀκούγοντας ὅλα αὐτά τὰ θαυμαστά διέκοψε τή γιαγιά.

- Γιαγιά, ἐσύ εἶπες ὅτι δέν εἶχαν τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ τούς ἔκανε τόσα χατίρια!... Δέν τούς τιμώρησε γιά τήν γκρίνια τους;

- Ναί, παιδί μου. Δίκιο ἔχεις νά ἀπορεῖς. Ἦρθε καιρός πού ὁ Θεός ἐπέτρεψε νά χάσουν οἱ Ἰσραηλίτες τή μεγάλη εὐλογία πού τούς ὑποσχέθηκε. Ὁ λαός σαράντα χρόνια περιπλανήθηκε στήν ἔρημο καί πέθαναν ἐκεῖ ὅλοι ὅσοι γκρινιάζαν μέ τόση ἀχαριστία.

Μόνο ὅσοι ἔδειξαν ἐμπιστοσύνη στόν Θεό -δηλαδή δύο γενναῖοι ἄνδρες, ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ καί ὁ Χάλεβ- καθώς καί τὰ μικρά παιδιά πού δέν ἔφταιγαν, αὐτοί βραβεύτηκαν ἀπό τόν Θεό: ἔφτασαν καί ἔζησαν στήν ὁμορφη Παλαιστίνη.

Τό πάθος τῆς γκρίνιας

Τό Χριστινάκι, καθώς ἄκουγε, κατάλαβε πόσο μεγάλο κακό εἶναι ἡ γκρίνια. Καί ὑποσχέθηκε στή γιαγιά ὅτι θά προσέχει νά μήν γκρινιάζει. Ἀλλά κι ἐμεῖς, παιδιά, νομίζω πώς καταλάβαμε πόσο ἄσχημο πάθος εἶναι ἡ γκρίνια, ἔτσι δέν εἶναι;

Ἀλήθεια, ἐσεῖς καταλαβαίνετε ὅτι κάποιες φορές γκρινιάζετε στους γονεῖς, στά ἀδέλφια ἢ στους φίλους σας; Πεῖτε μου μερικά παραδείγματα, πότε γκρινιάζετε;...

Στους γονεῖς μας πολλές φορές γκρινιάζουμε γιά τό φαγητό ἢ γιά κάτι πού θέλουμε νά μᾶς ἀγοράσουν. Στους συμμαθητές μας γκρινιάζουμε, ὅταν νομίζουμε ὅτι δέν παίζουν δίκαια, ὅτι μᾶς κλέβουν τή σειρά. Στά ἀδέλφια μας, ὅταν μᾶς ἐνοχλοῦν καί πειράζουν τά πράγματά μας κτλ.

☞ Τό παιδί ὅμως πού γκρινιάζει γίνεται **ἀχάριστο**. Σκεφεῖτε μέ πόσο κόπο ἡ μαμά εἰτοιμάζει τό φαγητό. Ὅταν ἐμεῖς, ἀντί νά τῆς πούμε «εὐχαριστῶ», ἀρχίζουμε τήν γκρίνια, δείχνουμε ὅτι δέν ὑπολογίζουμε καθόλου τόν κόπο τῆς.

☞ Ἐπιπλέον, τό παιδί πού γκρινιάζει γίνεται **ἀνεπιθύμητο**, δηλαδή δέν τό θέλει κανείς στήν παρέα, γιατί μέ τήν γκρίνια του γίνεται **κουραστικό**, δέν εἶναι εὐχάριστος φίλος.

Χρειάζεται προσοχή! Κρίμα νά γίνουμε μέ τήν γκρίνια μας ἀχάριστοι, ἀνεπιθύμητοι καί κουραστικοί. Ἀντίθετα, πόσο ὠραῖο θά εἶναι νά **εὐχαριστοῦμε τόν Θεό ἀλλά καί τούς ἀνθρώπους γιά ὅ,τι μᾶς δίνουν!** Θά εἴμαστε τότε κι ἐμεῖς χαρούμενοι, ἀλλά καί οἱ γύρω μας εὐχαριστημένοι.

[**Ἀκόμη καί στίς δυσκολίες, παιδιά, νά προσπαθοῦμε νά μήν γκρινιάζουμε.** Ὁ οὐράνιος Πατέρας μας μπορεῖ ὅλα νά τά τακτοποιήσει, σέ ὅλα νά δώσει τήν καλύτερη λύση. Ἄρκει **ἐμεῖς νά ἔχουμε ὑπομονή καί μέ ἐμπιστοσύνη νά Τοῦ ζητᾶμε νά μᾶς βοηθήσει.**]

Έτσι, λοιπόν, κι εμείς, σάν τό Χριστινάκι τῆς ἱστορίας μας, ἄς πάρουμε μία ἀπόφαση:

Τὴν γκρίνια μακριά πετῶ!
Καί γιά ὅλες τίς εὐλογίες
πάντα λέω «εὐχαριστῶ»
στούς ἀνθρώπους, στόν Θεό!

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Παρουσίαση τοῦ μαθήματος μέ προβολή.
2. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.
3. Ζωγραφιά.